

Sygn. akt II Ca 2161/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2017 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)

przeciwko P. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt I C 2078/16 /K upr

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I. kwotę 305,11 zł (trzysta pięć złotych jedenaście groszy) zastępuje kwotą 304, 75 (trzysta cztery złote siedemdziesiąt pięć groszy)

2) oddala apelację w pozostałej części.

SSO Anna Nowak

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 października 2017 roku

Niniejsza sprawa była rozpoznawana w trybie uproszczonym, co na zasadzie art. 505¹³ § 2 k.p.c. powoduje ograniczenie uzasadnienia Sądu drugiej instancji do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy nie przeprowadzał bowiem żadnego postępowania dowodowego.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy przyjął ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji za własne, uznając je za prawidłowe i oparte na właściwie przeprowadzonej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja była zasadna jedynie w niewielkiej części.

Na gruncie procesu cywilnego obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, iż zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów, ale winne być rozumiane przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż to na stronie

powodowej spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia i że strona ta co do zasady ciężarowi temu sprostała.

Za chybiony należy uznać zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Odnosząc się do niego stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy nie dostrzega naruszenia przez Sąd Rejonowy w tym zakresie zasady swobodnej oceny dowodów. Podnieść należy, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu Odwoławczego nie można skutecznie zarzucić Sądowi pierwszej instancji, iż swoje ustalenia oparł na ocenie, która wymogów tych nie spełnia. Zauważyć należy, że powyższy przepis w sposób bardzo ogólny określa reguły swobodnej oceny dowodów, pozostawiając tę ocenę własnemu przekonaniu sądu rozpoznającego daną sprawę. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że dokonując takiej oceny sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a także zasad doświadczenia życiowego. Ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. Niewątpliwie obowiązkiem Sądu wynikającym z art. 328 §2 k.p.c. jest także przytoczenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, iż zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art.233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.06.2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.07.2008r. VI ACa 306/08, Dz.Urz.UOKiK 2008/4/40, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.06.2008r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, nie publik., LEX 52753, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, nie publik., LEX 53136).

Odnosząc powyższe stwierdzenia do stanu istniejącego w niniejszej sprawie stwierdzić trzeba, że apelujący jedynie polemizuje z ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy, przedstawiając własną, odmienną od ustalonej w sprawie, wersję zdarzeń, a w konsekwencji odmienną oceną prawną. Jednak jak wcześniej wskazano, nie czyni to podniesionego zarzutu skutecznym. W ocenie Sądu Okręgowego nie można zasadnie zarzucić wadliwości uznania przez Sąd pierwszej instancji, iż zasadności dochodzonego przez stronę powodową roszczenia.

Analiza akt przedmiotowego postępowania wykazała, że strony łączyła umowa ubezpieczenia dobrowolnego objęta nr (...), zgodnie z którą pozwany był zobowiązany do uiszczenia składki w ratach. Słusznie przy tym Sąd I instancji uznał, że składka dochodzona pozwem wynosiła nie 233 zł, lecz 232 zł, albowiem okoliczność tą ustalić można było na podstawie porównania wskazywanego w pozwie okresu za jaki dochodzona jest kwota pieniężna, z kwotą i okresem jej płatności wynikającej z załączonej przez stronę powodową umowy.

W tym zakresie Sąd Okręgowy aprobuje pogląd Sądu I instancji, iż strona powodowa wykazała zasadność żądania głównego w zakresie kwoty 232 zł. Jedyna zmiana zaskarżonego orzeczenia była konsekwencją błędnego wyliczenia przez Sąd I instancji wysokości skapitalizowanych odsetek dochodzonych pozwem. Skoro bowiem Sąd dostrzegł, iż strona powodowa dochodziła w istocie kwoty 232 zł, to też od tej kwoty winien był obliczyć wysokość odsetek.

Prawidłowa więc ich wysokość wynosi kwotę 72,75 zł. Stąd też koniecznym stało się wydanie przez Sąd orzeczenia reformatoryjnego.

Jeśli zaś chodziło o zarzut naruszenia art. 118 k.c. Dochodzone przez powoda roszczenie o zwrot zapłaty składki z tytułu ubezpieczenia komunikacyjnego ma związek z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda, zgodnie zaś z treścią wymienionego przepisu jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia, tj. chwila, od której wierzyciel może skutecznie domagać się spełnienia świadczenia. Termin wymagalności płatności składki z tytułu ubezpieczenia komunikacyjnego OC upłynął w dniu(...) W dniu (...) roszczenie stało się wymagalne. Pozew o zapłatę został złożony w dniu (...), a więc roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Zmiana wyroku dotyczy jedynie odsetek. Nie wpływa ona zatem na zmianę proporcji w jakiej powództwo zostało uwzględnione. Nie ma zatem podstaw do zmiany wyroku w części orzekającej o kosztach postępowania.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c.

SSO Anna Nowak